

מסורת הש"ס

י' אומר ידקור כנגד אונן בלתי. אבל
כלומר רחוק מן הדלת כדכתיב את
את המזלע וידקור בלתי מעבר השני
ועתה יבאנו בלתי: דוקר ויורד.
אזו כשהוא על הדלת עד שמיני
בלתי: עוקר. מה המזלע ומוטלת
לחצי: מה מזלע מעורר. דלגלו
הכי לא מקרי מזלע: חומר. ירור
המרגליות וירור הנושא שכן בלתי
למשפט: **מתני'** וקוני **אם**
עלמו. מיד רבו: **בכסף ע"י אחריס**.
שיתורה לרבו ע"מ שיהא זה כי
חורין אבל הוא עמלו לא יקבל
מזה ואפילו ע"מ שיהא לרבו רשות
בו דקסבר אין קנין לעבד בלא רבו:
ובשטר ע"י עלמו. שיקבלנו הוא.
ובגמרא מפרש לכולה דרבי מציא
ירסן: **ויבלד שיהא הכסף של**
אחריס. דעבד אין לו כלום דאם
מלא מציא או קבל ממנה הכל
לרבו ואם בא לפדות ע"י עלמו יריך
להיות מלך אחריס ויתורה לו ע"מ
שאין קבל רשות ע"י **גמ'** **עדה**
נקיט כלל הני. ולקמן יליף לה בפירקין
(דף כ"ג.) וכל עובדי כוכבים כעבדים
משנמכר לעבד אלא שכל עבדים
קראין על שם נעמן משל דכתיב
ביה (בראשית ט) עבד עבדים:
מילא. דאיתיה בעבד ויתא ששאר
מטלטלין קמני אבל חליפין דאיתנהו
נמי בשאר מטלטלין שהמטלטלין
זה הם נקנין בחליפין לא באינרין
יה למימני: **תקפו**. בחזקה: **לא**

אֵלֶּךָ זֶה וְקַנָּה אֲדוֹן לַעֲצָמוֹ יִרְצֶנּוּ ׀ יוֹר״שׁ ׀ ב׳ כֻּבֵּל
בְּכַמִּין חֹמֶר מִה נִשְׁתַּנֶּה דָלֶת וּמוֹזוּה מִכֵּל
דָּלֶת וּמוֹזוּה שְׂהִיו עֲרִים בְּמִצְרִים בִּשְׁעָה
הַמִּזְוֹת וְאַמְרָתִי כִי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים
מִגְעֵבוֹת לַחֲרוֹת הוֹלֵךְ זֶה וְקַנָּה אֲדוֹן לַעֲצָמוֹ
נִבְעֵנוּ נִקְנֶה בְּכֶסֶף וּבִשְׂטֵר בַּחוּקָה ׀ קוֹנֶה
׀ וּבִשְׂטֵר עַל יְדֵי עֲצָמוֹ דְּבָרִי רַבִּי מֵאִיר
מִן וּבִשְׂטֵר ע״י אֲחֵרִים וּבִלְבָד שִׁיתָא הַכֶּסֶף
תֵּיב ׀ וְהִתְנַחֲלָתֶם אוֹתָם לְבָנֵיכֶם אֲחֵרִים
לְשֹׁדֵה אֲחֻזָּה מִה שֶׁרָה אֲחֻזָּה נִקְנֶה בְּכֶסֶף
נִקְנֶה בְּכֶסֶף בִּשְׂטֵר וּבַחוּקָה אִי מִה שֶׁרָה
פֶּקֶד עֶבֶד כֹּנְעָנִי חֹזֵר לְבַעֲלִים בְּיוֹבֵל תִּלְמֹד
פֶּקֶד בַּחֲלִיפִין יוֹתָנָא רִידִן מִילְתָּא דִּלִּיתָא
בְּמַטְלָלִין לֹא קִתְּנִי אִמְר שְׁמוּאֵל ׀ עֶבֶד
פֶּקֶד וּבֹא אֲצִלוּ קִנְאוּ קִנְאוּ וּבֹא אֲצִלוּ לֹא
לִיתָא דִּאיִתָּא בְּמַטְלָלִין לֹא קִתְּנִי דִּלִּיתָא
וְאִי נִיתְּנִי מְשִׁיבָה כִּי קִתְּנִי מִילְתָּא דִּאיִתָּא
מְשִׁיבָה בְּמַטְלָלִין אִיתָּא בְּמִקְרָעֵי לִיתָּא
וְלֹא קִנְאוּ קִנְאוּ וּבֹא אֲצִלוּ לֹא קִנְאוּ וְקִרְאוּ
חֻזָּה בְּמַלְפָּה כְּשֶׁרָה כְּאוֹכֵץ שְׁעִילָה בְּשִׁלְף
גִּבְּרִי שְׁכֻצוֹרָה קִנְאוּ כִיצֵד בְּמְשִׁיבָה ׀ קוֹרָא
בְּמִקְל וְרִצְרָה פִּנְיוֹ כִּיֹּן שְׁעִקְרָה יֵד וְגִל
אֲחֵרָא אוֹמֵר עַד שֶׁתִּהְלֹךְ לִפְנֵינוּ מִלֵּא קוֹמְתָה
לֵה עֶבֶד אֲדַעְתִּיהָ דְּנַפְשִׁיהָ קִאֻזִּיל אִמְר רַב
נִוֵּר בְּנִן ׀ כִּיצֵד בַּחוּקָה הַחִיר לוֹ מִנְעִלוֹ אוֹ
הַפְּשִׁימוֹ ׀ הִרְחִיצוּ סָכו גִּדְרוֹ הַלְבִּישׁוּ הִנְעִילוּ
אִי תָהָא חֻזָּקָה גִּדְרוּלָה מִתְּנַבְּהָ ׀ שְׁתַּנְּבָהָ
רַב אִשִּׁי ׀ הִגְבִּירוּ הוּא לִרְבוּ קִנְאוּ הִגְבִּירוּ
וְלֹא תָהָא חֻזָּקָה גִּדְרוּלָה מִתְּנַבְּהָ שְׁתַּנְּבָהָ
הִגְבִּירוּ הוּא לִרְבוּ קִנְאוּ אִלֵּא מַעֲתָה שְׁפָהָ
נִנְן זֶה נִהְנֶה זֶה מִצְטַעֵר הֵכָא זֶה נִהְנֶה זֶה
כִּיא לְמִימֵר אִמְר רַב אֲחִיי ׀ [בַּר אֲדָא] דְּמִן
אִית לְהוֹ לְתַרְוִייהוּ וְעוֹד ׀ מְשַׁכְּבִי אִשָּׁה כְּתִיב
בְּרַכְּכָה ׀ ר' יְהוּדָה הִנּוּחָה גַּר שְׂאִין לוֹ
לְשִׁילִי בֵּיה חֲזִייה דְּתִקִּיף לִיה עֲלָמָא מְזֻבָּא
אִי וְאַמְטִינְהוּ לְכִיתָא אִיכָא דְּאִמְרֵי גִדְרוֹלָה הוּא

קאלו. דערנענטער אלו וואס וו משה'ס
 בשלמה לסנה דין. לא משה'ס
 בשלמה אמו לא משה'ס
 במתניתין דאיהא לתרמי כדאוקמינן
 דמילתא דאיהא במטלטלין לא קמי
 אלא מנה ברה דמנה חליפין כבדיהו
 משה'ס לשמואל אי איהא דנקבה
 במתיהו לתמיה נמי במתניתין:
 מילסא דאיהא בין במקרקעי בין
 במטלטלי. בגון חליפין יצחק ושה
 מה השאר דמיתנהו במקרקעי אלא
 משה'ס דליתא במקרקעי לא מנה
 כבדיהו: ילד במתיהו. גבי
 כהמה קאי דקמינן מתני' (ולקמן דף כה):
 כהמה גסה נקמין במתיהו: בשערה
 בגון שיער שגראש הקוס: שפן.
 משאר: אדעשא דמרה אולא. על
 דעת הקורא אומה לפי שאין לה
 דעת: אדעשיה דנפשיה. מדעת
 עצמו: קען. דלית ליה דעת כהמה
 דמי ואם קראו לשם קניה וכן אכלו
 קואל: הכיר לו משגלו. העבד
 ללוקח: גרדו. גראטר"ר בע"ז:
 הכניסו. העבד את הלוקח: מאי
 קאמר. מה ענין הגבהה דעלמא
 להגבהה דהכא הגבהה דעלמא
 לוקח מגביה החפץ והכא אמרין
 שהעבד מגביהו משום עבודה

בכששטור ובחזקה אף עבר כנע
אחאזה חזרת לבעים ביובל
לומר לעולם בהם תעבודו ת
בממלטלין קתני מילתא דאדור
בנעני נקנה במשיכה כצד ו
קנאו בשלמא לתנא דידן נ
בממלטלין קתני מילתא דאדור

לֹא קָתַנִּי ^יכִּיצַד תִּקְפוּ וְכֹא
לֹא ^יוְהִתְנִי' יִיצַד בְּמִסְיָה
שֶׁעָלֶיהָ בְּפִרְוֹמִי' שֶׁבִּפֶּה וְ
לֵה וְהִיא בָּאָה אוֹ שֶׁכִּישָׁה
קִנְיָה רַבִּי ^יאִמִּי וְאִמְרִי לֵה ר
אִמְרִי בְּהֵמָּה אֲדַעְתָּא דְּמֵרָה
אִשִּׁי ^יעֲבַד קָטָן כְּבֵהֵמָּה דְּמִי
הוֹלִיךְ כִּלְיוֹ אַחֲרֵי לְבִית הַמֶּרְחַ
לְבִיתֵיהּ קִנְיָה אִמְרִי ר' שִׁמְעוֹן
קִנְיָה בְּכָל מְקוֹם מֵאִי קִאֲמַר א
רַבּוּ לוֹ לֹא קִנְיָה אִמְרִי רַבִּי שִׁמְ
קִנְיָה בְּכָל מְקוֹם הַשְּׁתֵּא דְּאִמְרִי
בְּעֻנְיֵית תִּקְנָה כְּבִיאָה כִּי קִאֲמַ
נָהֵה הוּא שְׁלָא כְּדִרְכָּה מֵאִי
אִתָּא ^ימֵאן לִימָא לֵן דְּלֹא הִנָּה
הִקִּישָׁה הַכְּתוּב ^יכְּדִרְכָּה לִשְׁ
יִוִּרְשִׁין הוּהוּ חִלַּשׁ עַל מֵר וְזוּמַר
אִמְרִי לִיָּה לְעִבְדֵיהּ שְׁלוֹף לִי מִ

שהלוקח משעבד בו לקנותו בחזקה:
 לים: הנדושה. מארץ כוש י.
 ידיה דגר: שלוף לי מסנאי. לקנותו
 חכה ה הוא ענמו מן ההפקר לפיכך
 הא העבד בלא אדון רגע אחד:
 ואיכא

קנאו: שפה כנענית חקנה כביאס. דהא אנב
ה טלמא. גוסס ונוטה למוס: אמר ליו. מר וזטרא
ימות אדונו: איכא דאמרי גדול היו. העבד ומהר בו
זינש למיתה ומר וזטרא פירש לחיים תחמיו שלא

מחברת רגלים (שם) כיצד
בחוזה. לעד כנעני דק
שקנה בחוקה, קלי (שם)
גרדו. כמו (לחז ב)
ייתק לו חס להחזרנו
הגבירו קנאו.
לקמים מפרש מי הגביר
למי (שם) אמר ר'
שמעון ב'. לקמים מפרש
להגביר וז. כגון להעלותו לז'
מהגביר רכ לעד וקט'

אבל מעתה, להגביתו הוא לרבו
(ה) כוש (מ) מתגרמין הינדואה: דפקין
בחוזה לפי מתכוון (ו) שיהא בעצמותו
קדם להי המיתה חזקו זו והגר

אף הקהדר ליה ר"ש דלפוס ריהטא משמע דהיינו ח"ק (שם). בעל לו. עבר לרש
 (שם). הגבירה רבו לו לא קנאו. דלא שייכא הגבחה די אם במטלטלין שאין
 זוכה, מה שאין כן במשיכה ומסירה, וגם קוטה ברכות הרבים ובסימטא (שם). שו

יחמש העדד לרבו הויל חזקה וכן מולס (שם). הגבירה ו
להגביה בני אלס (שם). לא תהא חזקה. דהנעיל ו
תהא קונה ככל מקום. אפילו נרשות המיוחד למזכר

diffusion du judaïsme aux francophones